

Kázání Bystřička, Růžďka 9.8.2020 **Nelze sloužit dvěma pánům** (vstup 33)

Introit: ***Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši. (Žalm 143,8)*** Píseň 171 Modlitba **čtení:** Matouš 6, 19-34 Píseň 610 **text kázání:** Lukáš 16, 10-13

Bratři a sestry,

v obou přečtených evangelijních oddílech zazněl jasný výrok Pána Ježíše: ***Nelze sloužit dvěma pánům.*** Proč? ***Neboť,*** jak praví Pán Ježíš, ***jednoho bude člověk nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne.*** Lidské srdce není nastaveno na dvojí život, i když se o to člověk kolikrát pokouší. Buď je to ale tak, anebo tak. A Pán Ježíš k těmto dvěma pánům přirovnává Boha a majetek. ***Nelze sloužit Bohu a majetku.*** Možná si řekneme, že nám to slovo je zcela jasné a že nikdo přece nesloužíme majetku. Zvláště ti, kteří v těchto dnech makají na věži kostela, mohou mít jistě dobrý pocit z toho, že pracují na díle Páně. Že slouží Bohu. Patří jim jistě velké díky. Nicméně, pojďme blíže k tomu slovu, protože je přeci jen ještě trochu o něčem jiném. Pán Ježíš v něm zřetelně ukazuje, kam vede víra, která se světem uzavírá kompromisy. Kompromisy totiž člověka nakonec odvedou od živého Boha. ***Nelze sloužit Bohu a majetku.*** Nutno podotknout, že pod slovem majetek se skrývá mnohem víc, než si myslíme.

Co byste si, bratři a sestry, vybavili pod pojmem ***mít majetek?*** Mít hmotné zajištění, pohodlí, bezpečí, plné břicho, zábavu, dům, domov, komfort, to vše ale vytváříme přece pro rodinu a pro své děti, slyšíme na mnoha místech. A co naproti tomu o sobě říká Pán Ježíš? ***„Lišky mají doupatá a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“*** Ta slova Pán Ježíš vyřkl, když mu kdosi řekl: ***Budu tě následovat kamkoliv půjdeš.*** Jistě v tom můžeme slyšet i to, jakoby Pán Ježíš odrazoval od takové cesty za Ním. Nebo jakoby říkal: ***Opravdu mne chceš následovat za takových podmínek?*** Ovšem za jakých podmínek jsme ochotni my sami věřit a následovat Pána Ježíše? Za podmínek, kdy budeme mít cestu uhlazenou, kdy na ní bude komfort, zábava, pohodlí a bezpečí? Za podmínek, kdy Bůh bude sloužit mně svým požehnáním a já Jemu sloužit už nemusím? Tady jde, především, bratři a sestry, o životní postoj, o nastavení, o prioritách.

A jak to máš vlastně ve svém životě postavené ty sám? Zamyslel ses někdy nad tím, že jsi Kristův služebník? Že máš sloužit Bohu? ***Že na prvním místě ti má být hledat jeho království, vždyť ostatní ti pak přidá?*** Anebo ses nechal pohltit právě starostmi o svou kariéru, o své pohodlí, o svůj majetek? Rozumíte mi, co tím myslím? Tady nejde o to, že každý má svůj domov, své hospodářství a že se o to musí nějakým způsobem postarat. A zvláště když mu to bylo rodiči svěřeno, tak si uvědomuje svoji zodpovědnost, co mu bylo svěřeno. A tak chce v tom být jistě poctivý a věrný. A Boží vůlí je jistě být poctivý a věrný v každé práci, postarat se o obživu, o domov pro rodinu. Tady jde ale opravdu o něco jiného. Jak máme ve svém životě poskládané priority. V Matoušově evangeliu jsme před výrokem ***Nelze sloužit dvěma pánům*** četli: ***Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*** Kde je tedy tvé srdce? Pro co jsi nejvíc zapálený? Kdy ožíváš a co je ti naopak lhostejné? Jsi zapálený ke zbožnému životu, anebo k zábavě? Jsi horlivější v díle Páně, anebo na svém hospodářství? Myslíš především na sebe, anebo tě více zajímá, aby druzí kolem tebe byli šťastni? A co je tedy tvým největším pokladem? Manžel, manželka, přítel, přítelkyně? Rodina? Děti? Anebo tvé břicho? Anebo Kristus? Čemu nebo komu věnuješ nejvíc svého úsilí, svého času? Kam tě to nejvíc táhne? Do čeho nejvíc investuješ?

Když se, bratři a sestry, nad tím takto poctivě zamyslíme, sami si vyhodnotíme, nakolik jsme opravdu obrácení křesťané. Protože být opravdově obrácený křesťan znamená na prvním místě hledat Božího království. A taky být služebníkem Božího království. Služebníkem Kristovým, který přináší pokoj, lásku, naději a víru, neboť dává ve svém životě prostor Duchu svatému. A ano, může to, nebo spíše mělo by to, začínat doma v rodině. Nemusíme učit své děti, ať mají tvrdé lokty, ať jdou tvrdě za svým cílem, protože já jsem za ním šel taky a svět se s tebou nebude mazat. Anebo nemusíme jim dát všechno, aby se měli dobře. To se mít dobře nebudou. Největší poklad, který můžeme dětem dát, je Kristus. A příkladná víra v Ježíše Krista. Příkladná třeba v tom, že budu věrně a poctivě chodit do shromáždění a budu vodit i své děti. Příkladná v tom, že nebudou mé priority např. tam, že dnes do kostela nepůjdeme, pojedeme za zábavou a příště taky a další týden to taky nevyjde, protože musíme makat na baráku. ***Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.***

Bratři a sestry, mnoho křesťanů, když odevzdali své životy Ježíši, tak Mu horlivě slibovali, že Ho budou následovat kamkoliv. I já jsem byl mezi nimi. A uvědomuji si, že mnohdy mé srdce bylo přikloněno něčemu jinému, než Božímu království. Nechci, aby tomu tak bylo. A jestli ty také nechceš, tak udělej dnes nové rozhodnutí. Změň své priority, přehod' to méně důležité někam dolů a dosad' na první místo svého života opět Pána Ježíše. Víte, někdy to ani nepostřehneme, po čase ale zjistíme, že na tom trůnu našeho života nesedí Kristus, ale opět naše staré sobecké a pyšné já. A ano, Krista neodmítáme, spíše říkáme: ***Pojď, Pane Ježíši, buď se mnou, požehnej mi, ale řídit to budu já. Nebudu se ptát, co chceš Ty, pochop přece, co chci já.*** Je to ale takhle správně? My víme, že ne, a přece se tolik okrádáme o skutečné Boží požehnání. Tak často sklouzneme k službě „majetku“, a tak často pohrdneme živým Bohem! Tak často sklouzneme k sobeckým postojům a přemýšlení. A myslím, že když otevřu knihu proroka Malachiáše, tak tam mnohá slova jsou napsána i pro nás. V 1. kapitole je

napsáno: Syn ctí svého otce a služebník svého pána. „Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou, praví Hospodin zástupů vám, kněží, kteří zlehčujete mé jméno. Ptáte se: „Čím zlehčujete tvé jméno?“ Přinášíte na můj oltář poskvrněný chléb a ptáte se: „Čím jsme tě poskvrnili?“ Tím, že říkáte, že Hospodinův stůl není třeba brát vážně. Když přivádíte k oběti slepé zvíře, to není nic zlého? Když přivádíte kulhavé a nemocné, to není nic zlého? Jen to dones svému místodržiteli, získáš-li tak jeho přízeň a přijme-li tě, praví Hospodin zástupů. Dáváme Bohu to nejlepší? Anebo až to, co zůstane? Bereme Boha vážně a máme ho v úctě? Ve 3. kapitole zase prorok vytyká Božímu lidu: **Říkáte: „Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně? Proto za šťastné pokládáme opovázlivce. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolností, pokoušejí Boha, a přece uniknou.“** Chci se tě tedy, vážně zeptat, zda je tvé oko čisté, anebo závistivé? Zda světlo tvé víry je skutečně světlem Božího pokojného a láskyplného Ducha, anebo jestli světlo tvé zbožnosti není spíše tmou? Kolikrát jsem si i já, bratři a sestry, položil otázku, zda má smysl hlásat Boží slovo, když druzí ho neberou vážně? Kolikrát jsem se i Boha ptal, zda má smysl Mu sloužit. A kolikrát člověk chtěl zlé oplatit zlým, protože viděl, že po dobrém to stejně není k ničemu? Avšak přece jen mají smysl jakékoliv skutky lásky, i když si toho ten druhý neváží. Jeden to totiž vidí a umí to ocenit. Dokonce odměnit. U toho proroka Malachiáše je totiž také zaslíbeno: **Tedy ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvali; Hospodin to pozoroval a slyšel. A byla před ním sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno. „Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jenž mu slouží.“** Potom uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce.

Bratři a sestry, všichni jsme služebníci. Všichni lidé jsou vlastně služebníci. Všichni něčemu slouží. A to dokonce i ti, kteří si myslí, že neslouží nikomu a ničemu. Pravda je ale taková že někdo slouží přímo d'áblu, jiný slouží různým podobám zla, někdo slouží jen sám sobě, svému břichu, nebo své pohodlnosti, další je služebník lži, peněz nebo nevázaného sexu. I když služebník. Spíše otrok! Otrok hříchu. Pán Ježíš nabízí ale službu dobrovolnou, avšak je jasné, že pokud člověk nebude sloužit **Pánu, jehož jho netlačí a břemeno netíží**, pak nás něco spoutá a odkloní naše srdce od Pána. Pak člověk Bohem pohrdne a důležitější mu bude něco jiného. **Nelze sloužit dvěma pánům...**

Na závěr, bratři a sestry, bych se s vámi chtěl podělit o zkušenost z rodinné dovolené. Dovolenu jsme měli rozplánovanou na dva pobyty ve dvou penzionech. Ten první měl být na pět nocí a druhý na dvě. Avšak po čtyřech nocích jsme byli nuceni první penzion opustit, protože nám tam začalo být krušno. A mohlo by to vlastně být takové **podobnosti o dvou vedoucích penzionů. O dvou služebnících**. Ti sice nesloužili Bohu, ale řekněme, že to byli služebníci Dobré pohostinnosti. Ten první však Dobré pohostinnosti dělal ostudu, a jak se nakonec ukázalo, vlastně nesloužil Dobré pohostinnosti, spíše byl služebník Nehostinnosti. Jak se to seběhlo? Ubytování v prvním penzionu jsme měli objednáno od března, avšak bylo oznámeno panem majitelem, že penzion teprve koupil, protože původní majitel už z nějakého důvodu nemohl penzion provozovat. Od té doby uplynul do léta nějaký čas, avšak bylo tam hodně věcí, které byly neopraveny, nebo poškozeny. Pan majitel z penzionu udělal spíše ubytovnu, kde ubytovával dělníky ze zahraničí. Ti ale byli celkem v pohodě. Nejvážnější problém byl ale to, že pan majitel byl každý večer opilý. Sice se snažil chovat slušně, ale vše vyvrcholilo posledním večerem, kdy se opily i číšnice, přičemž jedna z nich byla jeho přítelkyně. A celý večer se dost hlasitě všichni hádali. Panu majiteli bylo těžko co vysvětlovat, proč o den odjíždíme dříve, neboť se zdálo, že mu vše přišlo v pohodě a že je normální jeho způsob života. Nevím, jak dlouho mu jeho práce vydrží, spíše jsem vnímal, že je to tam všechno rozložené a spěje to ke špatnému konci. Snad ne k takovému, jako včera v Bohumíně, kdy pro neshody tragicky zahynulo 11 lidí. Ale zpět do penzionů. Majitel toho druhého nás ochotně přijal o den dřív, pomohl nám s opravou stojanu na kolo, připadali jsme si tam jako v rodině, velice ochotný a lidský. Záleželo mu prostě na hostech nade vše. Prostě opravdový služebník Dobré pohostinnosti. **Věrný a poctivý i v malých věcech**, což o tom prvním se rozhodně říct nedalo.

Co tím však chci říct? Na těch dvou bylo poznat, komu kdo z nich slouží a o co komu jde. Zatímco ten druhý sloužil Dobré pohostinnosti a záleželo mu na hostech, tomu prvnímu záleželo spíše na sobě a jak se zase opít. A tak jsem si kladl otázku, komu jako křesťan jsem více podobný? Je vidět, že sloužím dobrému Bohu a jde mi o věci Božího království? A jde mi o štěstí těch druhých? Anebo je vidět, že můj život je rozporuplný a jde mi jen o sebe? Jsem tedy služebník Dobrého Boha, anebo něčeho jiného, svého sobectví? Stejnou otázku však pokládám i tobě. Komu opravdu sloužíš? Kdo nebo co je ve tvém životě na prvním místě? Je to dobrý Bůh, anebo je na tvém životě vidět, že myslíš především na sebe? **Kéž bychom všichni na konci věků byli shledáni jako ti, kteří Bohu slouží a myslí na věci Božího království.** Amen. Píseň 473 modlitby píseň 684
Slovo poslání: Nehemjáš 3,38 **Požehnání:** Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 623